

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za taje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 21. januarja.

Kancelar mogočne nemške države nikakor ne more biti posebno zadovoljen, premišljujoč dogodke poslednjega desetletja. Kaže se mu pred očmi mnogo neuspehov in še ti nemnogi uspehi, katere ima znamenovati on ali pa država nemška, so jako negotovi in kaj dvomljive vrednosti. Rekli bi, da je bil pred dobrim desetletjem na vrhunci slave svoje. Tedaj se je bil sešel v Berlinu kongres, da uravnja zamotane razmere v orijentu. Predsedoval mu je Bismarck na željo drugih diplomatov, kateri so vsi priznavali njegove velike zmožnosti. Minula je bila velika vojna, ne da bi bili svetovni dogodki kako potegnili Nemčijo v nevarnost. Če tudi je Rusija bila zapletena v veliko vojno, da bi nikakor ne bila mogla pomagati Nemčiji, niti braniti jej hrbta, kakor ga jej je leta 1870., vendar si Francozi neso upali začeti boja, dobro vedoč, da se ne morejo meriti z mogočno Nemčijo, da še za ta boj neso dovolj pripravljeni. Vsled notranjih razprtij, ki so koncem leta 1877. bile na Francoskem, ko je Mac Mahon se pripravljaj, da uniči republiko, skoro nikdo ni več mislil na maščevanje proti Nemčiji in kazalo se je, da morda sovraštvo mej Francozi in Nemci poneha, ne da bi slednji morali povrniti Franciji ugrabljeni deželi.

Po kongresu so se pa začele stvari za Nemce neugodno razvijati. Rusi so bili nezadovoljni, da jih je evropska diplomacija pripravila ob najboljše plovce krvave vojne. Gorčakov je začel iskati drugod prijateljev, Rusi so se začeli zanimati za Francijo. Bismarck je spoznal, da obstoj države nemške ni tako varen, nego je bil malo poprej, prisiljen je bil iskati si drugod prijateljev, sklenil je zvezo z Avstrijo, naperjeno naravnost proti Rusiji. V Berlinu so pa dobro vedeli, da jih ta zveza odškodovati ne more za stoletno rusko prijateljstvo, kateremu jedino se imajo zahvaliti, da je Prusija se popela na čelo Nemčije in da je nekaj časa igrala odločilno ulogo v Evropi.

Zato je pa nemški kancelar se zadnje desetletje mnogo prizadeval, da si pridobi zopet naklonjenost Rusije. Sedaj je skušal z laskanjem, sedaj pa zopet s strašenjem doseči namen svoj. Sem ter

tja se je kazalo, da se mu bode tudi posrečilo. Posebno, ko je Giers prevzel definitivno vodstvo vnanjih zadev v roke svoje, se je kazalo, da bode ruska politika jo zavozila v stari tir in da bode kmalu konec simpatijam do Francije.

Dogodki, ki so sledili Plovidvskemu prevratu, so pa pokazali, da je vse poganjanje Nemčije za prijateljstvo Rusije zaman. Sprva je kancelar nekako odobral rusko politiko in jo zagovarjal pri raznih priložnostih, a v Peterburgu neso verjeli njegovim besedam. Ko je pa videl Bismarck, da z lepa nič ne opravi, začel se je posluževati strašenja. Priobčili so pogodbo, ki se je bila sklenila mej Nemčijo in Avstrijo, da bodo vedeli v Peterburgu, da je naperjena pred vsem proti Rusiji, potem so pa začeli borbo proti ruskemu rublju.

Niti prvo niti drugo ni imelo zaželjenega uspeha. Rusija in Francija sta se vsled tega še bolj približali, če tudi nesa še sklenili zveze, a je vendar gotovo, da se bodeta skupno vojevali, če v kratkem začne vojna, bodi si že ob Vogesih, na Balkanu ali pa na Poljskem. Borba proti rublju je pa imela za Nemčijo silno neugodne posledice. Mnogo milijonov zgubili so Nemci, hitro prodajoč po nizki ceni ruske državne papirje. Zgubili jih neso le bogati bankirji, temveč zguba zadeva tudi srednje in nižje stanove, kateri so svoje prihranjene novce bili naložili v ruskih zadolžnicah in srečkah. Mnogo so izgubile nemške sirote, ker so sirotinska sodišča prodala ob najneugodnejšem času njihove ruske papirje na povelje višjih oblastev, katera so hotela s tem pritiskati na ceno ruskim papirjem, da jih spravijo hitro jako mnogo na trg. Končni uspeh te borbe je pa, da sedaj ruski papirni rubelj in ruski državni papirji stojé višje, kakor kedar koli in da je oni najboljše opravil, kdor je hitel kupovati ruske papirje, ko je jim bil kurz nizek.

Lani ob novem letu, ko se je mnogo govorilo o vojni, bila je Nemčija tako srečna, da je lahko strašila svet s tripelalijanco. Letos je pa že tudi ta alijanca nekoliko otemnela. V Italiji so razni dogodki že prejasno pokazali, da večina naroda ne simpatizuje za to zvezo. Sedaj je že jako dvomljivo, če bi bila Italija tudi mej zaveznicami Nemčije, ko

bi prišla do velicega evropskega boja. Nasprotnikom Nemčije treba le kake ugodnosti obljubiti Italijanom, pa bi mirovali ali pa morda celo pridružili se nasprotnikom Nemčije.

Pa tudi v Avstriji se že ohlaja ljubezen do Nemčije. Tudi pri nas že spoznavajo, da nam zveza z Nemčijo ne nudi nobene koristi, ampak le naklada neprestana bremena. Dogodki v Srbiji in Rumuniji so nas poučili, da si s tem ne bomo pridobili simpatij balkanskih narodov, če delamo nemške kulture pot na vzhod. Zaradi tega že baje neki višji krogi resno premišlujejo, če bi ne bilo umestneje naravnost sporazumeti se z Rusijo. Če se pa Avstrija sama sporazume z Rusijo, potem bi zanjo zveza z Nemci ne imela nikakega pomena in bi se sama razrušila ter Nemčija bi ostala osamljena v evropskem koncertu.

Mnogo so se v Berlinu prizadevali, da bi pridobili Anglijo za tripelalijanco, posebno pa da bi preprečili zvezo Anglije z Rusijo, katera ima tudi v Londonu nekaj zagovornikov. Tudi v tem oziru nemški kancelar ni bil srečen. V Londonu dali so razumeti, da za zvezo z Nemčijo drugače ne marajo, če se Nemčija zaveže, da bode varovala angleške interese proti Rusom v Aziji. To seveda Nemcem ni ugajalo, ker bi bila pretežavna naloga za Nemčijo.

Po smrti cesarja Friderika so se pa odnošaji mej Anglijo in Nemčijo jako poostrili. To nam dokazujejo napadi nemških listov na soprogo pokojnega cesarja Friderika, Mackenzie-ja in Moriera. Vsi ti napadi nam dokazujejo, kako da so v Berlinu jezni, da Angleži nečejo plesati po Bismarckovi piščalki.

Zadnji čas je celo precej gotovo, da ruski prestolonaslednik vzame neko sorodnico kraljice angleške. Kaj ko bi posledica temu bila še kaka politična zveza. Le pomislimo si kako mora Bismarcku biti pri srci, če si pomisli, da je celo kedaj mogoča rusko-angleško-francoska zveza, koliko je to bajonetov, topov in vojnih ladij obrnjenih proti Nemčiji!

Nesreča navadno ne pride sama, to čuti poslednji čas dobro nemški kancelar. Tem neuspehom ki smo jih našli pridružil se je še neuspeh v

LISTEK.

Rodbinski spomini.

Ruski spisal G. P. Danilevski, prevel Vinko. (Dalje.)

III. Babičin raj.

Moja babica Ana Vasilevna Danilevskaja, rojena Roslavleva, bila je povse drugačna nego njen mož, Ivan Jakovlevič. Mlajša od njega, preživela ga je za nekoliko let ter je umrla, kakor on v štiriinšestdesetem letu.

Ded Ivan Jakovlevič je bil srednje rasti, plečat, siv in gologlav, imel je mesat nos in črne, medle, lokave očke. Od prirode len in neukreten, bil je v starosti že popolnem apatičen, nosil rujavo lovsko suknjo, široke nankinove pantalone, z jermenom prevezan in visoke čevlje s trepci. Sicer pa je bilo perilo njegovo, po zaslugi babičini, vedno lepo in kar se dá čisto.

Babica Ana Vasilevna je bila visoka, suha in bleda, bistrh in umnih oči, ravnega ostrega nosu in vkljub svoje starosti lepega ustroja in za svoja leta čila in gibčna. O praznikih nosila je črno levantinsko, a v delavnikih nespremenljivo belo

perkalovo obleko. Njene sive lase krasila je vedno čista čepica, okolu pleč imela je lahno ogrnen bel robec, kojega konci so se izgubljali v obleki. Vrh tega je o hladnih dneh jemala nase sivo flanelasto kazajko dedovo, ali njegov modri polukotonovi župan, podšiti z belo jagnječjo kožuhovino. Po gospodarskih opravkih hodila je Ana Vasilevna v moških čevljih in v pohode k sosedom vozila se je v kmečkem vozu, pri čemer si je rada nadevala dedov vojaški plašč in njegovo toplo kapo z ušesi. — Glejte jo Spartanko! rekali so sosedje, videč jo tako opravljeno. In babica je bila v istini Spartanka.

Ana Vasilevna ni imela svoje posebne spalnice. Jeden teden spala je v zeleni sobi za goste, drugi v rodbinskih dvorani; drug pot kočevala je v ogelni sobi ali v knjižnici. „Dolgovi jo mučijo, spati ne more!“ šepetale so si sosedje.

Babica je rada čitala. Dobro vzgojena v mladosti, znala je nemški in francoski ter tudi v starosti ni izgubila veselja do knjig in prepisavanja mest, katera so ji bila posebno všeč. Dobivši iz mesta ali od kakega znanega sosedo novo, zanimivo knjigo, podala se je v svojo sobo ter ž njo vred vzela v roko debel zvezek za opombe. Po njeni smrti našli so pod streho nad skladiščem cel kup takih sešitkov, razločno in drobno popisanih z od-

lomki njenih najljubših pisateljev: Voltairea, Rousseaua, Beaumarchaisa in Diderota.

Babica ni imela stalnega, mnogobrojnega služabništva. Pomagale so ji pri njenih opravkih selske ženske, po vrsti hodeče čedit gosposki dvorec. Ana Vasilevna je od mladih nog rada šivala ter predelavala ponošene obleke. Še ko je bila že stara, bilo jo je večkrat videti sedečo na preprogi v sobi za goste ali v rodbinskih dvorani, obdano od pe-torice ali šestorice selskih žensčin in bavečo se s paranjem in prešivanjem starih oblačil, katerih pa babička pozneje nikoli ni nosila.

V hiši vladal je nemajhen nered. Babica je neprestano čitala, ded pa je hodil na lov. Deca so se bolj igrali, nego li učili. Imeli so svojega izgojevatelja, francoskega gardista, izselnika Sargboeufa. Udomačivši se v obitelji, vzel je k sebi iz Francije tudi svojo ženo. Gospa Sangboeufova je znala izvrstno pripravljati jedila. Sicer pa se njen mož ni toliko bavil s poučevanjem poverjenih mu otrok, kolikor z lovom v bližnjem močvirju, kjer je lovil ribe in žabe za omako sebi in ženi, ter s pripovedovanjem ljubovnih pripovedek po ukusu novel Boccaccia. Otroci so rastle. Malčki oblekli so se v uniformo ter odšli v oddeljene polke. Devojke so se pomožile. Tudi Sangboeuf z ženo je odšel z

afriškej politiki: S kakim veseljem sta bili Nemčija in Italija lotili se kolonijalne politike. Danes pa obe vidita, da sta se varali. Italija je pa vendar še na boljsem nego Nemčija. Ona ima vsaj Masavo in sosednje obrežje Rudečega morja v oblasti svoji. „Nemška afriška družba“ je pa bila se že precej ukoreninila, bila si pridobila precej zemlje in uspeh njenega kulturtragerskega dela v Afriki je že bil viden.

Nakrat se je pa vse za Nemce neugodno obrnilo. Uradniki te družbe so prav po svoji nemški navadi z domačini surovo postopali in je tlačili, a posledica temu je bila, da so domačini se spuntali in pregnali nemške naselnike.

To pa ni bil prvi poskus Nemcev, s kolonijalno politiko v Afriki. Že leta 1682. je za „kurfürsta“ Friderika Viljema bila afriška družba pod zaščito Branibora poskusila prisvojiti si vse še nezasedeno obrežje afriško. Ta družba pa ni imela uspeha, v kratkem času je prisvojeno ozemlje prišlo v roke Holandcem. Čez deset let za kralja Friderika I. zopet poskusila s kolonizacijo v Afriki z državno podporo, a je že 1720. leta kralj Friderik Viljem I. prodal vse pruske dežele v Afriki Holandcem za 7000 tolarjev, 200 cekinov in 12 zamorcev. Jednake uspehe je imela nemška kolonijalna politika drugod. Sedanjih nemških naselbin v Vzhodni Afriki pa še nikdo ne kupi, pa saj sedaj Nemci ondu nemajo ni pedi zemlje. Blokada ob obrežji ne bode imela zaželenega uspeha. Angleške ladije prav za prav niti ne pomagajo Nemcem, temveč le pazijo, da si Nemci ne prisvoje definitivno kacega kraja v Afriki, pred vsem ne prisvoje sultanata zanzibarskega. Vse kaže, da si bodo kraji, katere je nedavno imela nemško-afriška družba kot zrela hruška pali v naročje Anglije. Vsaj se govori, da je ta upor podšuntala Anglija, ker so bili Nemci razvili svojo zastavo na afriškem obrežji. Vse kaže, da Nemci nemajo sposobnosti za kolonijalno politiko.

Da pri tolikih neuspehih nemški kancelar že nervozen postaja, je čisto naravno. To so je videlo v državnem zboru, ko se je govorilo o afriškej politiki. Jozil se je in napadal opozicijo brez pravega povoda.

Sreča je začela zapuščati Nemčijo. Najhujše je pa zanjo, da so se že postarali možje, kateri so tako povzdignili Nemčijo, nekateri pa celo pomrli. Mlajši rod pa nema teh sposobnostij, kakor so jih imeli očetje. Nemčija je že prekoračila vrhunec slave, sedaj že gre navzdol.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 21. januarja.

V petek bilo je vojaško posvetovanje na Dunaji in je trajalo 2½ ure. Udeležili so se ga nadvojvoda Albreht, cesarjevič Rudolf, nadvojvoda Viljem, vojni minister baron Bauer, podmaršal Salis, načelnik generalnega štaba Beck, in princ Croy. Predsedoval je cesar.

Državni zbor se ne bode sešel ta mesec, temveč prvega ali morda še le 5. dne drugega meseca, da bode gališki deželni zbor mogel rešiti najnujnejše zadeve. (Toda glej telegram!)

dvorca. Otvorila sta v Harkovu prodajalnice s klobasami ter odlično trgovala.

Gospodarstvo dedovo pričelo je v početku dvajsetih let čedalje bolj propadati. Prigodilo se je, da je na petih posestvih s pet tisoč desetini zemlje dostikrat nedostajalo novcev za nakupovanje živeža. A gostje še neso prenehali zabajati v dedovo hišo. Vkljub vsem dolgovom živel je Ivan Jakovlevič jako razkošno, imel je lastno godbeno kapelo, pevski zbor ter je hodil na lov s sto ali še več lovskimi psi in hrti.

Obed v hiši prirejal je, kdor je hotel. Domača perutnina kmalu ni več zadostovala. Dobivali so jo kakor mleko, jajca in zelenjavo po vrsti iz vasij na račun tlake. Stara ključarica Marunka s tenko, sivo kito, nalivala je čaj ter vedno bosa ukazovala služabništvu.

Ivan Jakovlevič, ki je bil itak že zmlada nekamo potuhnen in molčljiv, bil je vsled dolgov in nerednih gmotnih zadev neprestano slabe volje. Vender je Ana Vasilevna o svojem moži vedno govorila z največjim spoštovanjem ter vsakega uveravala, da je Ivan Jakovlevič razumen in natančen človek, posebno pa, da je molčanje njegovo — jako pomenljivo. Celo napram srčnim slabostim Ivana Jakovleviča imela je skrajno izpregledljivost. Ko si

Deželni zbor češki je v petek dovolil 20.000 deželne podpore za akademijo znanostij. Poročal je dr. Rieger. V svojem poročilu je naglašal, da narod, kateri je imel take moze, kot so bili Purkyně Rokitský, Šafařík in Palacky, je opravičen, da obstane poleg drugih narodov. Neumno bi bilo zahtevati, da bi se mali narod češki mogel meriti z velikim nemškim kulturnim narodom. Bog je ustvaril velike in majhne narode in večkrat se je zgodilo, da je mali David zmagal velicega Golijata. Čehi so več storili za znanost, kakor njih nemški sodeželani. Dokler bode imel narod take moze, da bodo s svojo požrtovalnostjo omogočevali take zavode, se mu ni bati za obstanek. Deželni zbor pa je tudi vsprejel pravila deželne banke.

Vnanje države.

Letos dne 13. maja bode minulo 25 let, odkar so se v Rusiji uvela zemstva. Ta dan dolej ni bilo posebnih svečanostij, kakor tudi ob petindvajsetletnici osvobojenja kmetov ne, kar nekaterim višjim krogom te reforme carja osvoboditelja ne ugajajo. Zemstva so sklenila spomin petindvajsetletnice svoje praznovati s snovanjem dobrodelnih zavodov, bolnic, sirotišnic, šol itd.

Ko se snideta zopet rumunski zbornici, se bode baje predlagalo, da se vse prejšnje ministerstvo postavi na zatožno klop. Lani so bili razni rogovileži napadali uredništva konservativnih listov. Sedaj se je pa baje izvedelo, da jih je bila najela Bratianova vlada. Najbrž pa zbornica tacemu predlogu pritrčila ne bode, ker bi taka tožba škodovala ugledu Rumunije.

Poslednji čas so se šanse za Boulangerja nekoliko poslabšale. Monarhisti francoski so neki sklenili, da postavijo svojega kandidata. Boulangerjevci kaj silno agitujejo, general sam pa javno ne dela dosti.

Še ta teden pride v nemškem državnem zboru predloga o afriških zadevah na vrsto. Tedaj bomo videli, ali res misli Nemčija poslati vojakov v Afriko, kjer bi težko dosegla večjih uspehov nego Italija v Masavi. Vsekako bodo se Nemci še nekoliko premislili, predno se odločijo za prisvojenje kacega dela Afrike, ker dobro vedo, da jim bodeta delali ovire Francija in Anglija.

Severnoameriški anarhisti skusili so dobiti sodnijsko povelje, da se policija nema utikati v njih zborovanja. Sodišče v Chicagu je pa odločilo, da policija nema pravice prepovedovati anarhističnih shodov, da pa sme vselej poseči vmes, ko bi nastali kaki neredi.

Dopisi.

S Pivke 18. januarja. [Izv. dop.] Ko se je poslavljaj sv. Anton puščavnik z svojim prešičkom iz godovanja ter ponudil stol sv. Petru, to je okolu polnoči od 17. na 18. januarja t. l. bil je grozen trenutek za vas Hrastje pri Št. Petru. Ogenj je nastal ter upepelil celo vas, veliko živine ter vse gospodarsko orodje in poljske pridelke. A — kaj vse to? Še kaj groznejega se je zgodilo!

V prvi hiši, kjer se je vnelo, ubežali so komaj ljudje in si rešili življenje. Štiriletna Francka ostala je še v hiši in mirno spala ter najbrže sanjala kaj o angeljcih. To zapazivši njena 14letna sestra Mica, skoči po njo v gorečo hišo, vzdigne jo iz postelje hotel jo rešiti. Dospela je pa le do hišnega praga! O joj!

„Strop se vdere, okno zije,
Dete plaka, mati vpije.“

Obe sta živi zgoreli. Drugi dan še le pobrali

je Uljanko, krasno hčer gozdarjevo v gozdu Kurbatovskem, izbral za milostnico, — našla je na tej Uljanki Ana Vasilevna, česar nikdo ni pričakoval, nekaj „mikalnega“ in „v tem stanu“ redek razum. Skrbč za njeno zdravje, podarila jej je celo svoj stari, s kožami mladih tuljcev podšiti kožuh in dvanajst volnenih nogovic. In ko je pri dokazih svojega spoštovanja, katero je izkazovala tej Dulcineji, opazila sovražne poglede in celo godrnjanje svojih sinah, dejala je:

— Ne kljubujte, dame moje, in ne glejte strogo na to, ako kateri izmed vaših mož časih malo v stran zavozijo. Žena, drage moje, je kakor nova obleka; kadar dobimo novo, obesimo staro na kljuko. Mož je vsikdar naš gospod in velitelj. Me se moramo radovati, ako se zabava, ter paziti nanj kakor na zenico v očesu...

Sinahe so molče poslušale nauke tašče svoje, a dosti neso pazile nanje.

S pohodov pri sorotnikih ali znancih imela je Ana Vasilevna navado, možu prinesiti v dar pokušnje raznih slaščic.

— Le pokusi, dušica, govorila je v takih slučajih, odpiraje razne ponvice in lončke. To so postni pirožki, napolnjeni z ribami in gobami, jako ukusni — in to je pirog iz eljuk.

so pepel in nekaj ogljenih koščic, ter nesli k večnemu počitku. Tudi mati njijina opekla se je tako hudo, da sedaj previdena s sv. zakramenti v največjih bolečinah čaka rešitve — smrti. Kakor pravijo — užgala je Reška železnica, ki precej blizu drdra. Je li res ali ne, zvedelo se bo pozneje.

Ker je ogenj nastal še le okolu polnoči, umevno je, da gasilcev tudi ni bilo precej pri roki. Prva prihitela je c. kr. žandarmerija Št. Peterska in zastopnik banke „Slavije“ g. Jelenec. Ravno v tem hipu pritekli so železniški delavci z načelnikom postaje g. Adolfom Szydlowskim, kateri je brizgalnico prav spretno vodil, ne zmenec se za suknjo svojo, ki mu je na zavrtniku že tleti jela. Navzlic vstrajnosti gasilcev, rešilo se je le malo, malo, ker je silna burja gašenje ovirala.

Pogorelci so bili nekateri zavarovani pri banki „Slaviji“.

Tam, kjer je stala pred par uri prijazna vasica kaj je zdaj? Da rečem z Slomšekom:

„Pusta groza tam prebiva

Luna blede

Zdaj skoz prazna okna gleda.“

Bog nakloni ubogim pogorelcem obilno usmiljenih src! —c.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je občini Železniški za napravo brizgalnice 80 gld.

— (Vladika Strossmayer) je iz vse nevarnosti, kakor čitamo v „Agramer Tagblatt“. Razni listi prinašali so vesti, da se mu je zdravje slujšalo, temu pa bila povod prerana operacija nekega ulésa, katere neugodne posledice pa so se kmalu zgubile. Gotovo bodo vsi naši čitatelji z radostjo pozdravljali vest, da je slavni vladika zopet zdrav.

— (Gospoda Josipa Gorupa,) veletržca na Reki imenovala je tudi velika občina St. Ožbaldska v „Črnem grabnu“ jednoglasno svojim častnim občanom.

— (Častnim občanom) v Košani bi je v seji dne 17. januarja imenovan gosp. Josip Gorup, dobrotnik Slovencev.

— (Društvo „Pravnik“) Prvi občni zbor tega društva bode dne 26. tega meseca točno ob 8. uri v Ljubljani (Hôtel „pri Slonu“). Na dnevnem redu so volitve opravnikov in posamični nasveti. Uljudno se s tem vabijo vsi p. n. gospodje društveniki.

— (Z Dunaja.) Naš rojak gosp. Franjo Majdič iz Jarš bil je danes dne 19. t. m. na tukajšnji višji šoli diplomovan živinozdravnikom.

— (Litev Vodnikovega kipa) je odbor za Vodnikov spomenik izročil znani livarni Pönningerjevi na Dunaji, katera je ulila kipe za Marije Terezije spomenik. Pönninger je naznanil odboru, da je od mavca izdelani kip od g. Gangla prejel nepoškodovan ter da ga bode ulil do meseca majnika.

— (Za slavnost odkritja Vodnikovega spomenika) je g. Funtek zložil kantato, katero bode uglasbil g. dr. Benjamin Ipavic, ki je zložil prekrasni napev „Iliriji oživljeni“ Vodnikovi.

— (Umrl) je pretekli petek v Komendi pri Kamniku okrajni zdravnik gospod dr. Fortunat

Kadar pa se je Ivan Jakovlevič nekaj dni bavil z lovom v lesu, poslal je ženi svoji od Uljanke pripravljena jedila s pisemcem: „Pokusi i ti, srček, izdelke moje kuharske umetnice. Na krožniku so bele gobe v smetani, a v skledi karasi v omaki. Že vu bes“, še jedenkrat ti priporočam — jako je ukusno.“

Ivan Jakovlevič je skoro brez prestanka živel na rodnem selu Prišibu. Na družih posestvih njegovih, v Olšanki, Seredni, v Velikem Selu in na Bogati gospodarili so oskrbniki. Gmotne razmere Ivana Jakovleviča bile so leto za letom slabše, upniki so čedalje bolj priganjali. Usoda vseh posestev visela je na lasu. Dedu nedostajalo je volje, potrpežljivosti in odločnosti, da bi uredil svoje zadeve ter strože pazil na oskrbnike.

Prizadevaje se, da bi možu nič hudega ali vznemirujočega ne došlo do ušes, obravnavala je Ana Vasilevna sama z upniki, prepirala se z njimi, prosila jih, naj bi podaljšali obrok, poslušala njih očitjanje, dà, celo zmerjanje, samo da ti gospodje neso nadlegovali njenega moža. Dedu bile so znane te ženine navade; ako se je kateri izmed upnikov pojavil v Prišibu, velel je povedati, da je bolan, poslal po pijavke ter toliko časa imel opraviti s stavljenjem, da so odšli sitni gostje. (Dalje prih.)

Müllner, oče profesorja Alfonza Müllnerja, 88. letu dobe svoje. V miru počivaj!

— (Premeščenje.) Gosp. Ludovik Perko okrajni sodnik v Žužemberku, premeščen je v Šmarje pri Jelšah.

— (Podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaji) pristopili so vnovič sledeči gospodje: kot ustanovnika s svoto po 50 gld. Fran Ks. Souan, veletržec, trgovinske zbornice svetnik in posestnik v Ljubljani, Anton Koželj, odgojitelj na Dunaji; kot podporniki pa: dr. Karol vitez Bleiweis-Trsteniški, primarij, deželni poslanec, mestni odbornik in bišni posestnik v Ljubljani, dr. Jos. Kapler, zdravnik v Ljubljani, Maks Veršec, tajnik posojilnice v Celji. Presrečna hvala vrlim rodoljubom!

— (Pri zabavnem večeru „Pisateljskega društva“) opisal je g. Fr. Drenik znamenitosti Rožnika in čital razpravo, katero mu je poslal g. Davorin Trstenjak o izvoru besede Rožnik. Ker je o pustnem času preveč raznih veselice, prenehajo zabavni večeri „Pisateljskega društva“ do posta ter bode prihodnji zabavni večer stoprav v soboto dne 9. marcija. Priljubljeni čitalniški četverospjev je pel z veliko pohvalo.

— (Družbe sv. Cirila in Metoda) vsele vesti so danes te-le: 16. t. m. pošiljajo vneti in mladi domoljubi od onstran Karavanek 19 forintov mesto venca, ki naj bi ga bili položili prvo Andrej Einspielerjevo smrtno obletnico na njegov grob. Presrečna jim zahvala in pohvala! — Danes pa je družbi došel od Graških akademikov letni donesek 75 forintov. Ginjenim srcem beležuje družba to svoto poudarjajoč, da bi bila pač bogata, ko bi vsak premožni domačin toliko žrtvoval kot naša v denarji nepremožna — a glede do bre volje jako imovita mladina. — Ko pišemo to, sporoča nam drag domoljub Kočevske zemlje, da je predvčeranjim umrl župnik pri Stari cerkvi pri Kočevji, čast. gospod Peter Teran v oporoki volil nam 100 gld. Lepa cvetica to na njegovem grobu sredi studne zime!

— („Brusova“) druga številka izšla bode jutri zjutraj. Bila je pravočasno tiskana, zakasnila se je pa le zategadel, ker naročene slike neso točno došle in jih je uredništvo še le včeraj dobilo. V 3. številki bode slika Levatikova in razno drugo gradivo, za katero v tej številki ni bilo več prostora.

— (V redutni dvorani) razstavilo se bode v par dneh 78 slik raznih mojstrov. Razstava bode odprta do 11. dne februarja.

— (Erjavčeva obletnica) vršila se je tudi letos po navadi prejšnjih let. Grob je bil ozaljšan z lepim vencem ter obiskovan od ranjkega prijateljev in znancev. V Škofji Loki v samostanski cerkvi brala se je po ranjkem sv. maša, pri kateri sta bili navzoči njegovi hčerki. Za spomenik umrlemu slovenskemu možu delajo se priprave in se začne koj izvrševati, ko se odobri dotični načrt. Nabrana vsota za spomenik in za ustanovo naložena je pri Goriški ljudski posojilnici; obresti oskrbuje svak ranjkega pisatelja, ki je ob enem sodnijski postavljeni varuh njegovih otrok. „Soča.“

— (Sobotni ples v Čitalnici) bil je prav živahen in odlikoval se je po obilici lepih plesalk in neumornih plesalcev. Plesna zabava trajala je do pozne ure.

— (Slovensko gledališče.) Začetkom včerajšnje predstave igrala se je „Moja zvezda“, veseloigra, katero je francoski spisal M. E. Scribe, poslovenil pa Val. Mandelc. Kolikor nam znano, preteklo je že veliko let, ko je pokojni Mandelc, ki ima za slovenski oder veliko zaslug, presadil to uprav francosko igro na naša tla. Zaradi tega čutimo pri vsakem prizoru, da je jezik zastarel in da bi tej igri trebalo jezikovne pile, zlasti glede nekaterih bolj kričečih hib. Predstava sama pa je bila jako dobra. Gospodična Zvonarjeva (Hortenzija, hči Mortierjeva, pogodila je svojo ulogo pravilno in gospodična Gostičeva bila je kot hišina Agata popolnoma na svojem mestu. Gospod Kocelj je dobro zadel tovarnarja Mortiera, kateremu se pod trdo bretanjsko skorjo hitro omeči srce, gospod Danilo pa isto tako dolgo premišljujočega in preudarjajočega Paimpola. Umeje se ob sebi, da je g. Borštnik (Eduard d'Ancenis) izvrstno igral in da je rečene igre uspeh bil jako ugoden. — Kot druga točka ponavljala se je Zajčeva „Mesečnica“. Opereta ta kaj ljubko prija ušesu. Kakor že parkrat prej, pela se je tudi včeraj izvrstno. Gospa

Gerbičeva, gospodični Daneševa in Nigrinova gg. Slavko in Perdan, vsi vkupe napravili so nam prav lep užitek. Glavna zasluga gre seveda gospej Gerbičevi in gospodični Daneševi, ki sta obe pripoznano izvrstni pevki in igralki, a tudi gospodična Nigrinova pokazala je veliko nadarjenost za opereto, nič menj pa tudi omenjena dva gospoda. Trebalo bi samo še boljšega orkestra, potem bi naša opereta bila v vsakem oziru vedelodobra, gosp. kapelnik Gerbič pa bi si tudi odahnil. Gledališče bilo je polno.

— (Odbor „Podpornega in bolniškega društva pomočnih uradnikov za Kranjsko“ — naznanja: Ker je gosp. Anton Androjna odložil blagajnikovo posel, je bil pri odborovej seji dne 20. januarja t. l. izvoljen na njegovo mesto gospod Oton Pelan.

— (O glavnem dobitku) Tiszinih srečk se nam piše nadalje: N. F. Presse prinesla je v včerajšnjem listu brzojavko iz Pešte, da je policija v Gradci brzojavila, da srečka serija 4224 št. 22, ki je zadela 100.000 gld. ni v pravih rokah in da se ne sme izplačati. O tem so se obvestili finančno ministertvo, banke in menjalnice. Kakor izvemo iz gotovega vira, imel je dotično srečko, najprej bivši trgovec Nastran v Kamniku, ki je napravil konkurz in se potem preselil v Gradec. Nastran zastavil je srečko pri g. Močniku, ki jo je imel 2½ leta v rokah, potem jo pa zastavil v kranjski hranilnici. Močnik pripeljal se je takoj v Ljubljano, ko je izvedel o dobitku in rešil srečko iz kranjske hranilnice, in hotel realizovati pri bankirji Majerji, kateri pa je bil bojda že po telegramu obveščen, da se nema izplačati dobitok. Ob enem je prišel tudi g. Nastran iz Gradca v Ljubljano in pozval dr. Pirnata iz Kamnika, kot pravnega svetnika katera sta se pogajala z Močnikom, a kakor se sliši brez uspeha. Močnik je bil pri volji dati Nastranu v prvo 10.000 gld. pozneje 15.000 gld. kot odškodnino, ker zmatra srečko, toliko časa zastavljeno, kot svojo lastnino. Nastran pa trdi, da je srečka še vedno njegova, ker jo je samo zastavil, a ne prodal. Ako se Nastran in Močnik mirnim potom ne pogodita, bode vsa zadeva prišla pred sodnijo, kjer se bode odločilo, čegav je dobitok 100.000 gld. ali Nastranov ali Močnikov?

— (Iz Zagreba.) Zadeva podžupana Kalabarja zavzema še vedno javno pozornost. Kakor je dognano, poveril je zavarovalnici „Croatia“ 14.168 goldinarjev, menic pa ponaredil za več nego 20.000 gld. Trdi se pa, da imajo menice poleg njegovega še drug pristen podpis, da torej noben zavod ne bode škode imel. Kalabar je račun in izročitev ključev odlašal ter trdil, da je vse v redu, da tri mesece že svoje plače ni potegnil, naposled se je pa pokazalo, da je vse to laž in da je hotel le časa pridobiti, da bi mej tem vse svoje imetje na ženo prepisal. Prošnja za prepis se je zadnji hip tudi že izročila, a rešena še ni bila. Soproga pa je prepis umaknila in tako se bode nedostatek pokrtil iz Kalabarjevega premoženja. Vse mesto se povprašuje, kam je Kalabar spravil ves denar. Kot bivši glavni zastopnik „Phönixa“ imel je 1800 gld. pokojnine, od zavarovalnice „Croatia“ 2000 gld. na leto, razven tega je zadnja leta trikrat znatne vsote podedoval. On sam na ta vprašanja ne bo dal več odgovora, kajti ko je policija prišla v njegovo vilo v Prekrižji, da bi ga odvela v zapor, ustrelil se je v desno sence z revolverjem in bil takoj mrtev. V obče pa se govori o njem, da ni bil nikdar priljubljen, kajti znano je bilo, da je bil že dvakrat prevrgel in se pogodil z upniki svojimi.

— (Iz Velike Doline) se nam piše: Po zanesljivih poročilih izvedeli smo, da je včeraj dne 18. t. m. v Zagrebu umrl tukajšnji posestnik, poštar itd., podjetnik in tovarnar v Zagrebu, Matija Tassotti.

— („Savinjski Sokol, telovadno-gasilno društvo“) dobilo je od Nj. Velečastva svoto 60 gld. za nakup gasilnega orodja.

— (Okrajna učiteljska skupščina v Črnomlju) izvolila je kot zastopnika v ces. kr. okrajni šolski svet za bodočo 6letno dobo učitelja Franjo Šetino in Ivana Rupnika z 20 oziroma 18 glasovi. Oddanih je bilo 24 glasov.

— (Za lovce.) V Lokoviškem lovu je pred par dnevi ustrelil lovski pomočnik P. gozdno sluko, za ta čas gotovo redek slučaj!

— (Volka) 46½ kilogramov teškega, ustrelil je dne 16. t. m. v Snežniškem gozdu gosp. Josip Martinčič iz Leskove doline.

— (Vabilo in program predpustnih veselice narodne čitalnice Metliške) za leto 1889: 20. januarja: Ples. — 3. februarja: Vodnikova svečanost. 1. Kitica Vodnikovih pesni; igra mestna godba. 2. Slavnostni govor. 3. Petje. 4. Ples. — 17. februarja: Ples in petje. — 3. marcija: Maskerada. Maske so ustoppine proste; nemaskirani udeleženci plačajo 30 kr. ustoppine. — 5. marcija: Finale. — Začetek vselej ob 8. uri. K obilni udeležbi najljudneje vabi odbor.

— (Vabilo k veselici,) katero priredi prostovoljna požarna bramba v Šmarji v V. Vodnikov spomin dne 3. svečana t. l. ob 4. popoldne v prostorih g. Vinka Ogorelca na Škofjici s sledečim vspeedom: 1. Govor. 2. Tombola. 3. Deklamacija. 4. Petje. 5. Prosto razveseljevanje s plesom. Ustopnina za neude 20 kr., za družino 40 kr. Čisti dohodek je namenjen za napravo nove brizgalnice. K tej veselici najljudneje vabi odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 21. januarja. Prihodnja seja državnega zbora je dne 30. januarja. Dnevni red: Poročilo gospodarskega odseka o načrtih zakona za ukladališča in poročilo odseka budgetnega o vladni predlogi, tičoč se pristojbinskih olajšil pri konvertovanji posojilnih terjatev.

Dunaj 20. januarja. Cesarjevo ročno pismo naučnemu ministru podeljuje kneževsko dostojanstvo vsakokratnemu škofu v Krakovem.

Sofija 20. januarja. Vojvodinja Klementina semkaj prišla in vsprejeli so jo ministri, višji častniki in srbski diplomatični agent.

Razne vesti.

* („Slavjanska Izvestja“) imenoval se bode nov list, ki začne dne 22. januarja izhajati v Peterburgu. List bode izhajal vsak teden na treh tiskanih polah velicega formata. Prinašal bode članke, tikajoče se življenja vseh Slovanov, dopise iz vseh slovanskih dežel, poročila o političnem, kulturnem in slovstvenem gibanju vseh slovanskih narodov, nekrologe zaslužnih slovanskih mož, poročila o delovanju „Slavjanskega blagotvornega občestva“. List bode organ „Slavjanskega blagotvornega občestva“, uredoval ga bode pa V. V. Komarov. Za Avstrijo veljal bode na leto 10 gld.

* (Nepričakovane počitnice.) Iz St. Pöltna se javlja 18. t. m.: Ker je več dijakov zbolelo za vročinsko boleznijo, zaprli so višjo gimnazijo v Seitenstettenu. Nadobudna mladina odpotovala je že na počitnice.

* (Nezgoda.) Iz Londona se 18. t. m. poroča: Danes dopoldne nastala je v premogokopu pri Hyde (v grofiji Cheshire) razstrelba. Dozdaj našli so že sedem mrtvecev.

* (Štrajk.) V Origny, na reki Oise (na Francoskem), nastale so 17. t. m. vsled štrajka delavcev resne nerednosti. Nezadovoljneži zažgali so tamošnjo delavnico. Da bi se ohranil mir, poslali so vojake na pomoč.

* (Obsodba.) Iz Weimara se brzojavlja dne 15. t. m.: Tukajšnje sodišče proglasilo je bankirja A. Callmanna, bivšega imejitelja bankine tvrde „Callmann & Comp“, zaradi ponarejanja menic v 26 slučajih in zbog nezvestobe in deseterkratnega poverjenja skupnega zneska 150.000 mark krivim ter ga obsodilo na deset let v težko ječo.

Poslano

dopisniku „iz učiteljskih krogov“ v št. 16. „Slov. Naroda“ od dne 19. januarja 1889.

Čast mi je bila, da sem šest let zastopal učitelje Postojnskega okraja v okrajnem šolskem svetu. V čast učiteljev okraja našega priznavati moram, da mi ni bilo treba v teku vseh šestih let braniti nobenega „s prave poti zabredlega učitelja“, kajti ako se je kdo v čem po lahkomišljenosti kaj pregrešil, ni še zabredel s prave poti. A tudi takega sodruga zagovarjal sem vedno, kar pričajo zapisniki dotičnih sej. Sicer pa mislim, da je oni, kateri je pisal gori omenjeni dopis „iz učiteljskih krogov“ sam najbolj „zabredel s prave poti“, kajti tudi točka, da uraduje okrajni šolski svet Postojnski izključljivo v nemškem jeziku, ni istinita. Vsem krajnim šolskim vodstvom pa so se razglašale naredbe višjih oblasti v onem jeziku, v katerem so došle slavnemu okrajnemu šolskemu svetu, kar mislim da delajo tudi drugi c. kr. okrajni šolski sveti na Kranjskem. Jedina zastopnika učitelstva pa tudi ne moreta o poslovnem jeziku odločevati v okrajnem šolskem svetu. — Toliko v obrambo svojo! Ako me hočejo gosp. učitelji voliti še nadalje kot zastopnika svojega, zagotavljam jih, da jih bodem zastopal tudi prihodnjih šest let po vesti svoji in zmožnostih svojih. Sicer pa se ne usiljujem nikomur!

V Trnovem, dne 20. januarja 1889.

Martin Zarnik,
nadučitelj.

Zahvala in prošnja!

Odbor akad. društva „Triglav“ v Gradci zma- tra za svojo častno dolžnost, da pričetkom novega leta izreka svojo najtoplejšo zahvalo vsem onim p. n. gospodom, koji so kot podporni udje darovali znatne svote našemu društvu: Prof. dr. Gregorju Kreku, prof. Turkušu, ravnatelju F. Brađaški, ma- jorju v p. A. Komelu Sočebanskemu, dr. B. Ipa- viciu, prof. Hauptmannu v Gradci, deželnemu odbor- niku dr. Vošnjaku, glavnemu zastopniku banke „Sla- vije“ Ivanu Hribarju, cesarskemu svetniku J. Mur- niku, sodn. svetniku J. Hrenu, prof. S. Rutarju in H. Rohrmannu v Ljubljani, dr. J. Slancu v Rudol- foveu, dr. J. Sernecu v Celji in dr. J. Fonu v Za- grebu. Zajedno obračamo se do teh gospodov s po- nižno prošnjo, naj nam tudi v novem letu ohranijo svojo blagobotno naklonjenost, in sploh do vseh rodoljubov v naši domovini, vabeč jih, naj blago- izvolijo pristopiti v kolo podpornikov naših.

Zahvaljujemo se nadalje g. A. Trstenjaku v Ljubljani, g. prof. Jesenku v Trstu in g. dr. Mah- niču v Gorici, koji so društveni knjižnici darovali po več knjig, slavnemu blagotvornemu občestvu v Peterburgu in slavnemu Matiči Hrvatski v Zagrebu, slavnim uredništvom: „Dom in Svet“, „Dolenjske Novice“, „Popotnik“, „Rimski Katolik“, „Slovenec“, „Slovenski Gospodar“, „Slovenski Pravitelj“, „Vrtec“, „Učiteljski Tovariš“, ki so brezplačno — in slavnim uredništvom: „Edinost“, „Obzor“, „Politik“, „Soča“, „Vienac“, „Wiener medicinsche Zeitung“, ki so nam za polovično ceno pošiljali cenjene liste svoje, in konečno slavnima uredništvoma „Slovenskega Na-

roda“ in „Slovenca“, ki sta vedno blagohotno in brez plače objavljala društvene razglase.

V Gradci, dne 19. januarja 1889.

Za odbor:

Stud. iur. Josip Kotnik, Stud. med. Jareoslav Žitek, t. č. predsednik. t. č. blagajnik.

Zanesljivo zdravilno sredstvo. Osobe s slabim prebavljenjem, ki trpe na pomanjkanji slasti, napenjanji, tiščanji v želodci in nerednem iztrebljenji, zadobé zopet zdravje, če rabijo pristni „Moll-ov Seidlitz-prasek“. Skatljica stane 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštenu povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Du- naju, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in pod- disom. 11 (31—18)

„LJUBLJANSKI ZVON“

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrto leta gld. 1.15.

Umrli so v Ljubljani:

20. januarja: Filip Vernik, kurjačev sin, 6 mesecev, Kolodvorske ulice 19, za vnetjem sapnika. — Urša Križaj, sodarjeva udova, 85 let, Dunajska cesta 19, za starostjo.

V deželni bolnici:

17. januarja: Matija Jaklič, delavec, 30 let za jetiko.

Tujci:

18. januarja.

Pri **Malič**: Crovan, Weil, Frankl, Kohn, Fischer, Just in Križek z Dunaja. — Wohl iz Gradca. — Waldeck iz Ple- tarjev.

Pri **Slonu**: Riccardi iz Celja. — Mayer z Dunaja. — Ressel iz Prage. — Weiss, in Semen z Dunaja. — Schifferer iz Tržiča. — Pollak iz Tr- žiča. — Sans z Dunaja. — Fi- scher, Stern in Heiner iz Za- greba. — Jelinek z Dunaja. — Gutmann iz Frankobroda. — Gaudia iz Ponikve. — Rie- ger iz Tržiča. — Kulcke iz Draždan. — Fischel iz Kar- lovca. — Mally iz Tržiča.

Pri **avstrijskem ce- sarju**: Dornig in Bait s so- progo iz Tržiča. — Planinšek iz Mirne.

Pri **bavarskem dvoru**: Panluzzer iz Vidna. — Platz iz Nabrežine.

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
19. jan.	7. jutraj	745.1 mm.	0.2° C	sl. svz.	obl.	0.00 mm.
	2. popol.	742.0 mm.	2.2° C	sl. svz.	obl.	
	9. zvečer	740.5 mm.	0.0° C	sl. svz.	obl.	

Srednja temperatura 0.8°, za 2.8° pod normalom.

Dunajska borza

dné 21. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včera	—	danes
Papirna renta	82.60	—	82.50
Srebrna renta	83.20	—	83.15
Zlata renta	111.55	—	111.30
5% marcna renta	98.—	—	98.—
Akcije narodne banke	884.—	—	885.—
Kreditne akcije	311.20	—	311.60
London	120.65	—	120.60
Napol.	9.53	—	9.53 1/2
C. kr. cekini	5.67	—	5.67
Nemške marke	59.12 1/2	—	59.05
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	135	gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	175	25
Ogerska zlata renta 4%	101	—	60
Ogerska papirna renta 5%	93	—	55
5% stajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—	75
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	121	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122	—	—
Kreditne srečke	100 gld.	183	50
Rudolfove srečke	10	21	50
Akcije anglo-avstr. banke	120	126	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	224	—	25

„SCHWARZ-GELB“

protidualistični in protipruski tednik.

Za vse leto 8 gld., za pol leta 4 gld., za četrto leta 2 gld.

Administracija: Wien, Währing, Herrengasse 12.

Dr. Friderik Lengiel-ov

Brezov balzam.

Že sam rastlinski sok, ka- teri teče iz breze, ako se navrta njeno deblo, je od pamtveka znan kot najizvrstnejše lepilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim po- tom kot balzam, zadobi pa ču- dovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan ne- znatne luskinje od polti, ki postane vsled tega čisto bela in nežna.

Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in ko- zave pike ter mu daje mladostno barvo; polti pode- ljuje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nesno rudečino, zajedce in druge nesnažnosti na polti. — Cena vrču z navodom vred gld. 1.50.

Zaloga v Ljubljani pri U. pl. Trn- koczy-ji, lekarji. (803—5)

DAV. POVERAJ, civilni in vojaški krojač.

Edor

Želi kupiti dobro obleko, bodisi katerega koli stanu, duhovskega, civilskega ali vojaškega, naj se obrne do podpisanca, ki ima bogato zalogo vsakovrstnega sukna iz najprvih tovarn in veliko zalogo

narejene obleke.

Davorin Poveraj v Gorici, na Travniku, nasproti vojašnici.

Naročbe se hitro in lično izvršujejo po najnovejšem kroji za vsak stan in po poštenih cenah. Uzorci se pošiljajo na zahtevanje na ogled.

Hlita in gotova pomoč boleznim v želodci in njih posledicam.

Vzdržanja zdravja

obstoji jedino v tem, da se vzdrži in pospešuje dobro prebavljenje, kajti to je glavni pogoj zdravja in telesne in duševne kreposti. Najboljše domače sredstvo, da se prebavljenje uravna, da se pravo mešanje krvi doseže, da se odstranijo sprideni in slabi deli krvi, je uže več let splošno znani in priljubljeni

dr. Rosov zdravilni balzam.

Izdelan je iz najboljših, krepilno zdravilnih zelišč jako skrbno, upliva uspešne pri vseh težavah pri prebavljenji, osobito pri slabem apetitu, napetji, bjevanji, telesnih in želodčnih boleznih, pri krči v želodci, pri prenapolnjenji želodca z jedmi, zaslinjenji, krenem natoku, hemoroidah, ženskih bolečinah, pri bolečinah v črelih, hipohondriji in melanholiji (vsled motenja prebave); isti oživlja eso delavnost prebave, napravlja kri zdravo in čisto in telesu da zopet prejšnjo moč in zdravje. Vsled tega svojega izvr- snega upliva je zdaj gotovo in priznano ljudsko domače sredstvo postal in se splošno razširil.

1 steklenica 50 kr., 2 steklenici 1 gld.

Na tisoče pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti poštenu povzetju svote.

Svarjenje!

Da se izogne prevari, opozarjam, da je vsaka steklenica „dr. Rosovega zdravilnega balzama“ po meni prirejena in v moder karton zavita, ima na strani napis: „Dr. Rosov zdravilni balzam iz lekarne „pri črnem orlu“ B. Fragnerja, Praga 205—3“ v nemščini, češčini, madjarsčini in francoščini, na pročelji pa na- tisneno mojo zakonito varovano varstveno znamko.

Pravi

dr. Rosov zdravilni balzam

dobi se samo v glavnej zalogi

B. FRAGNER-ja, lekarna „pri črnem orlu“,

Praga, št. 205—3.

V Ljubljani: G. Ploccoli, lekar; Vilj. Mayr, lekar; Eras. Birschitz, lekar; Jos. Svoboda, lekar; U. pl. Trnkoczy, lekar. V Postojini: Fr. Baccaroich, lekar. V Kranji: K. Savnik, lekar. V Novem Mestu: Dom. Rizzoli, lekar; Ferd. Halke, lekar. V Kamniku: Jos. Močnik, lekar. V Gorici: G. Chri- stofoletti, lekar; A. de Gironcoli, lekar; R. Kürner, lekar; G. B. Pon- toni, lekar.

Vse lekarne v Avstro-Ogerskej imajo zalogo tega zdravilnega balzama.

Tam se tudi dobi s na tisoče zahvalnih pisem priznano:

Pražko domače mazilo

zoper bule, rane in vnetje vsake vrste.

Rabi se, če se ženam prsa unamejo ali strdijo, pri oteklinah vsake vrste, pri črvu v prstu in pri zaohtnici, če se roko ali nogo zvije, pri morskej mrtvi kosti, zoper revmatične otekline, kronično unetje v kolenih, rokah in ledjih, zoper potne noge, pri razpokanih rokah, zoper odprte rane na nogah in na vsakem delu telesa sploh, vratnej oteklini.

Vse bule, otekline in utrdine ozdravi v kratkem, če se gnoji, izvleče ven ves gnoj ter v kratkem ozdravi.

V škatljicah po 25 in 35 kr.

(178—20)

SVARILO! Ker se Praško univerzalno mazilo od več strani ponareja, opozar- jam, da ga po pravem receptu le jaz izdelujem. Pristno je samo, če imajo rumene škatljice, v katerih je mazilo, nauk, kako je rabiti, na rudečem papirji tiskan v devetih jezikih in so zavite v svetlomoder karton, ki ima natis- njeno varstveno znamko.

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno že zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. av. velj.

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE

prodaja

PAVEL SEEMANN v LJUBLJANI.

(855—10)